

[Charlotte Antonsen]

EFTA-lande på nær Færøerne agter nu at søge om optagelse i EF. Det sidste, vi har hørt, er, at Schweiz agter at søge inden udgangen af året. Det vil sige, at det, vi taler om – hvorvidt vi skal være medlem eller ej – faktisk er det politiske samarbejde, der strækker sig over hele Vesteuropa. Det er det, vi skal sige ja eller nej til at være medlem af i fuldt omfang.

Og ud over, at det selvfølgelig er spændende og meget glædeligt, at de tidligere EFTA-lande – bl.a. de nordiske lande, nu både Sverige, Finland og forhåbentlig også snart Norge – kommer med i det europæiske samarbejde, og at det er vigtigt for Danmark at få disse lande, som kulturelt og historisk ligger tæt på Danmark, med i EF-samarbejdet, er det også interessant, at alle de lande, der søger om medlemskab, netop søger på grundlag af den nye Traktat. Der er ikke nogen af disse nye lande, der har ønsket genforhandling. Landene agter også at søge ind, selv om Danmark skulle finde på at sige nej tak til dette skridt, vi nu tager, med Den Europæiske Union.

Den Europæiske Union vil under alle omstændigheder præge vort fælles fremtidige Europa, uanset hvilken gruppe vi kommer til at høre til: om vi går med sammen med de andre lande ind i Den Europæiske Union, eller om vi vælger at sige nej til den udbygning, der ligger nu, og derved som det eneste land kommer til at stå i et eller andet, der måske kommer til at minde om det gamle EF. Uanset hvad vi vælger, vil Den Europæiske Union komme til at præge vores fremtid. Det ligger helt klart nu, at det er det organ, der er valgt til at tage sig af de overordnede politiske problemer i denne del af verden.

Det er fantastisk vigtigt ikke mindst for et lille land at være med og få medindflydelse på og have medansvar for den udvikling, som vi er en del af. Netop de overordnede eller de grænseoverskridende problemer, som EF beskæftiger sig med, er jo problemer, vi ikke kan løse isoleret. Vi er nødt til at være med i et samarbejde med andre lande for at løse de overordnede økonomiske problemer, de overordnede udenrigs- og sikkerhedspolitiske problemer. Vi er også nødt til at have andre lande med, hvis vi ønsker frihandel. Man kan ikke isoleret have frihandel i Danmark; vi er selvfølgelig også nødt til at have nogle spilleregler i et internationalt forum. Det er disse overord-

nede problemer, disse grænseoverskridende problemer, som EF opstiller nogle spilleregler for hvordan man løser politisk.

Som et lille land, der har én stor nabo, men som i det hele taget er placeret i et Europa, hvor der er mange store lande, er vi særligt afhængige af, at der er demokratiske spilleregler, når det drejer sig om de overordnede politiske beslutninger. Vi har behov for at være med i EF, hvor der er demokrati, hvor vi bliver hørt, og hvor de store lande også er tvunget til at høre på os, ligesom vi har stor glæde af, at der i EF-samarbejdet er mindretalsbeskyttelse. Alternativet til dette europæiske politiske samarbejde ville være, at det var de store lande alene, der prægede hele udviklingen i Europa. Nu har vi mulighed for at sidde med og få medindflydelse på de beslutninger, som vi under alle omstændigheder er helt afhængige af.

Vi kan ikke selv bestemme de overordnede ting; det er en realitet. Europa er blevet mere og mere integreret på grund af samhandel, selvfølgelig også på grund af nye måder at kommunikere på, telekommunikation, så vi har nok aldrig været mere integreret i Europa, end vi er i dag. Samhandelen har i hvert fald aldrig været større. Det er det samme som at sige, at vi ikke kan isolere os. Vi kan ikke sidde ude i et hjørne og frit bestemme over vores egen skæbne; det er vi nødt til at gøre i et fællesskab med andre lande.

Det har været diskuteret, om vores fortsat fuldgældige medlemskab af EF vil spille en rolle for den økonomiske udvikling i Danmark, og om det vil spille en rolle for skabelsen af nye arbejdspladser. Og vi har specielt fra de mere teoretiske økonomer – de økonomer, der sidder ved skrivebordene – hørt, at det ikke vil spille den store rolle. Her tænker jeg på vores nationalbankdirektør Hoffmeyer og på Frank Dahlgård, som jo begge er økonomer, men de sidder begge ved et skrivebord. De har vurderet, at der ikke ville ske særlig meget, hvis vi sagde nej til videreudviklingen af det europæiske samarbejde.

Over for disse teoretikere har vi så det virkelige liv, erhvervslivet, og vi har kunnet se, at der i det seneste kvartal stort set ikke har været erhvervsinvesteringer i Danmark. Erhvervsinvesteringen i Danmark er faktisk gået i stå i det seneste kvartal. Det er det virkelige livs reaktion på, at der har været lidt usikkerhed om Danmarks fortsatte placering.